

PARAULA I VIDA

El llegat de Benet XVI

En aquestes setmanes de Pasqua de l'any 2011 ja disposem en català i en castellà del segon volum del llibre que Benet XVI ha escrit sobre Jesucrist. *Jesús de Natzaret*, n'és el títol. El segon volum tracta sobre els esdeveniments centrals de la vida de Jesucrist, «des de l'entrada a Jerusalem fins a la resurrecció», com diu en l'encapçalament. El Sant Pare ha dit que ja treballa en un tercer volum dedicat a la infància de Jesús, que clourà aquest tríptic sobre Jesús de Natzaret.

El segon volum del llibre de Joseph Ratzinger-Benet XVI sobre Jesucrist es publica també en català

En l'homilia que pronuncià a la basílica de la Sagrada Família, Benet XVI, tot explicant la simbologia de l'obra mestra de Gaudí, ens recordà de nou —com ho fa en el volum del seu tríptic— la centralitat de Jesús en la vida de l'Església i del món. Ell ens digué que «el Senyor Jesús és la pedra que suporta el pes del món, que manté la cohesió de l'Església i que recull en unitat final totes les conquestes de la humanitat. En Ell tenim la Paraula i la presència de Déu, i d'Ell rep l'Església la seva vida, la seva doctrina i la seva missió. L'Església no té consistència per si mateixa, està cridada a ser signe i instrument de Crist».

Benet XVI ha aconseguit aplicar amb gran profunditat els tres criteris d'interpretació que es troben a la constitució *Dei Verbum* del Concili Vaticà II: primer, tenir en compte la unitat de la Sagrada Escripura; segon, valorar el conjunt de la Tradició de l'Església; i, tercer, respectar l'analogia de la fe. Així, el Sant Pare, partint de la figura central i única de Jesús, mostra la plenitud de sentit que brolla de la Sagrada Escripura, «interpretada a la llum del mateix Esperit mitjançant el qual fou escrita». S'ha posat en relleu que Benet XVI ha afrontat de manera pràctica i exemplar el complement teològic desitjat per la recent exhortació apostòlica *Verbum Domini* per al desenvolupament de l'exegesi de la Sagrada Escripura.

El Sant Pare no ha volgut donar a aquesta obra seva el caràcter de magisteri oficial de l'Església. La presenta com una obra personal que, per això mateix, és una obra per al diàleg, i demana envers el seu treball una actitud de comprensió, perquè sense aquest capteniment obert a la comprensió és sempre difícil fer judicis justos.

El llibre és una invitació al diàleg sobre aquella Persona que és essencial en el cristianisme. Diàleg, en primer lloc, en el si de l'Església i amb les altres confessions cristianes, especialment amb els estudiosos de la Bíblia i en concret del Nou Testament, sobre les limitacions i els resultats dels diversos mètodes d'interpretació dels textos bíblics, una qüestió que sempre ha merescut l'atenció de Joseph Ratzinger com a teòleg i professor. Diàleg també amb els jueus, als qui, en el llibre, exculpa com a poble de la responsabilitat per la condemna a mort de Jesús. I diàleg, així mateix, amb les grans tradicions religioses de la humanitat, especialment quan explica el sentit de Déu, de l'home i del món que brolla de la figura de Jesús. Per tot això podem dir que aquest llibre de Benet XVI és la culminació de la seva vida d'estudiós i professor, i el veritable llegat que ofereix a l'Església i a la humanitat.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La vicepresidenta de la Generalitat visita el cardenal

La vicepresidenta del Govern de la Generalitat, Joana Ortega, es va reunir el passat 15 d'abril amb el cardenal Lluís Martínez Sistach a la seu de l'Arquebisbat. En la foto, d'esquerra a dreta, el director general d'Afers Religiosos, Xavier Puigdollers; Joana Ortega, vicepresidenta del Govern; el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; i Salvador Jorba, delegat del Govern de la Generalitat a Barcelona. En el decurs de la reunió, la vicepresidenta explicà la voluntat del seu departament de modificar la llei de centres de culte, perquè es converteixi en una normativa més flexible de manera que s'adeqüi a les necessitats de cada territori i de cada comunitat religiosa. També es parlà de la creació del consell assessor de la diversitat religiosa a Catalunya.

GLOSSA

Responsabilitat laïcal en l'Església avui

La nostra és una societat on vivim persones procedents de diversos països i cultures, persones creients i no creients. El creixement del pluralisme religiós a casa nostra esdevé un dels principals canvis culturals. Aquesta realitat de pluralisme ens ve de la mà del fet migratori, de l'arribada de moltes persones i grups que avui conviuen amb nosaltres, i és una magnífica oportunitat per educar i fer camí en la interculturalitat i el diàleg interreligiós.

Políticament, l'Estat ha de protegir les llibertats religioses, de creure o no, d'expressar i practicar la fe de forma lliure i pacífica. Aquest procés de laïcitat el vivim amb comprensions i postures molt diverses i fins i tot distants.

La secularització i pluralització religiosa de la nostra societat ens situa a cadascun de nosaltres i a les nostres comunitats davant de grans reptes. Aprendre a llegir el que vivim quotidianament, situar-nos des de la nostra fe davant el canvi de context, saber fer Església en aquestes noves coordenades, ens urgeix a caminar oberts a l'Esperit i a trobar formes valentes i decidides de donar testimoni de l'Evangeli.

És moment de discerniment i les comunitats són un element fonamental. El grup, la comunitat, l'associació o el moviment laïcal prenen força per fer present la comunió, la fraternitat. La dimensió comunitària de la fe va lligada a la missió i al sosteniment de la forma de vida orientada per l'Esperit de Jesús. Missió i espiritualitat són dinamitzades per la vida comunitària.

Un any més en arribar la Pentecosta ens disposem a celebrar la Jornada d'Apostolat Seglar i acollir plegats la vinguda de l'Esperit. Enguany serà una jornada de reflexió sobre els fenòmens que conflueixen en les transformacions del panorama socioreligiós català. De diàleg entre persones, moviments, associacions, entitats i grups laïcals amb els objectius del coneixement mutu i del creixement en la responsabilitat laïcal en l'Església avui. I de celebració anual de la Diada de l'Apostolat Seglar.

Ens trobarem el dissabte 28 de maig de 2011 al Seminari Conciliar, en una jornada de treball que clourem amb la celebració de l'Eucaristia.

Anna Almuni de Muga
Delegada d'Apostolat Seglar

Pasqua del Malalt

Des de la Pastoral de la Salut comuniquem que el proper dissabte 28 de maig celebrarem la Pasqua del Malalt a l'Església de Sant Ramon Nonat, de l'arxiprestat de la Torrassa-Collblanc. L'acte començarà amb la conferència «Els joves i la pastoral de la salut», de Mn. Andreu Oller, consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes, al Col·legi St. Ramon (c/ Collblanc, 72). Seguidament, a les 20 h,

tindrà lloc la missa celebrada per Mn. Lluís Ramis, rector de la parròquia. Agraïrem la vostra assistència. Informació: tel. 933 171 597.

DIUMENGE V DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 6,1-7)

Per aquells dies, anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula». Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Timon, Parmenès i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Celebreu el Senyor amb la lira, / acompanyeu amb l'arpa els vostres cants. R.

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,4-9)

Estimats, acosteu-vos al Senyor, que és la pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però als ulls de Déu és «escollida, de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Esclusiva: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat». És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,1-12)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig». Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu. ¿Com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist». Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més». Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? ¿No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare».

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 6,1-7)

En aquellos días, al crecer el número de los discípulos, los de lengua griega se quejaron contra los de lengua hebrea, diciendo que en el suministro diario no atendían a sus viudas. Los Doce convocaron al grupo de los discípulos y les dijeron: «No nos parece bien descuidar la palabra de Dios para ocuparnos de la administración. Por tanto, hermanos, escoged a siete de vosotros, hombres de buena fama, llenos de espíritu y de sabiduría, y los encargaremos de esta tarea: nosotros nos dedicaremos a la oración y al ministerio de la palabra.» La propuesta les pareció bien a todos y eligieron a Esteban, hombre lleno de fe y de Espíritu Santo, a Felipe, Prócoro, Nicanor, Timón, Parmenas y Nicolás, prosélito de Antioquía. Se los presentaron a los apóstoles y ellos les impusieron las manos orando.

La palabra de Dios iba cundiendo, y en Jerusalén crecía mucho el número de discípulos, incluso muchos sacerdotes aceptaban la fe.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dad gracias al Señor con la cítara, / tocad en su honor el arpa de diez cuerdas. R.

Que la palabra del Señor es sincera, / y todas sus acciones son leales; / él ama la justicia y el derecho, / y su misericordia llena la tierra. R.

Los ojos del Señor están puestos en sus fieles, / en los que esperan en su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,4-9)

Queridos hermanos: Acercándoos al Señor, la piedra viva desechada por los hombres, pero escogida y preciosa ante Dios, también vosotros, como piedras vivas, entráis en la construcción del templo del Espíritu, formando un sacerdocio sagrado, para ofrecer sacrificios espirituales que Dios acepta por Jesucristo. Dice la Escritura: «Yo coloco en Sió una piedra angular, escogida y preciosa; el que crea en ella no quedará defraudado.» Para vosotros, los creyentes, es de gran precio, pero para los incrédulos es la «piedra que desecharon los constructores: esta se ha convertido en piedra angular», en piedra de tropezar y en roca de estrellarse. Y ellos tropiezan al no creer en la palabra: ese es su destino. Vosotros sois una raza elegida, un sacerdocio real, una nación consagrada, un pueblo adquirido por Dios para proclamar las hazañas del que os llamó a salir de la tiniebla y a entrar en su luz maravillosa.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,1-12)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Que no temble vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí. En la casa de mi Padre hay muchas estancias; si no fuera así, ¿os habría dicho que voy a prepararos sitio? Cuando vaya y os prepare sitio, volveré y os llevaré conmigo, para que donde estoy yo, estéis también vosotros. Y adonde yo voy, ya sabéis el camino.» Tomás le dice: «Señor, no sabemos adónde vas, ¿cómo podemos saber el camino?» Jesús le responde: «Yo soy el camino y la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí. Si me conocéis a mí, conoceréis también a mi Padre. Ahora ya lo conocéis y lo habéis visto.» Felipe le dice: «Señor, muéstranos al Padre y nos basta.» Jesús le replica: «Hace tanto que estoy con vosotros, ¿y no me conoces, Felipe? Quien me ha visto a mí ha visto al Padre. ¿Cómo dices tú: "Muéstranos al Padre"? ¿No crees que yo estoy en el Padre, y el Padre en mí? Lo que yo os digo no lo hablo por cuenta propia. El Padre, que permanece en mí, él mismo hace sus obras. Creedme: yo estoy en el Padre, y el Padre en mí. Si no, creed a las obras. Os lo aseguro: el que cree en mí, también él hará las obras que yo hago, y aún mayores. Porque yo me voy al Padre.»

«Qui em veu a mi, veu el Pare». Aquesta imatge del salteri del duc de Berry il·lustra la profunda intimitat de Crist amb el Pare. Biblioteca Nacional de França (París)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Ac 14,5-18 / Sl 113B / Jn 14,21-26
- **dimarts**: Ac 14,19-28 / Sl 144 / Jn 14,27-31a
- **dimecres**: Ac 15,1-6 / Sl 121 / Jn 15,1-8
- **dijous**: Ac 15,7-21 / Sl 95 / Jn 15,9-11
- **divendres**: Ac 15,22-31 / Sl 56 / Jn 15,12-17
- **dissabte**: Ac 16,1-10 / Sl 99 / Jn 15,18-21
- **diumenge** vinent, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.): Ac 8,5-8.14-17 / Sl 65 / 1Pe 3,15-18 (o bé: 1Pe 4,13-16) / Jn 14,15-21 (o bé: Jn 17,1-11a).

La vida humana és plena de dificultats i d'incerteses de tota mena. Avui més que mai vivim preocupats i neguitosos pel present i pel futur, per nosaltres mateixos i per persones que coneixem i estimem. El nostre entorn ens empeny a un ritme accelerat, que ens aboca a la pressa i, en definitiva, a l'estrès. En aquest ambient, costa de trobar lloc per a la calma, el silenci i la tranquil·litat. Molta gent recorre a solucions extremes per aconseguir una mica de serenitat: fàrmacs, tècniques de relaxació, tractaments psicològics...

Jesús convida els seus seguidors a asserenar-se i a confiar en ell. Els devia veure també excessivament preo-

cupats. Davant les paraules de Jesús, ells volen tenir informacions, certes, seguretats. Tomàs li fa preguntes, Felip també... Jesús els va fent veure que la pau que ell ofereix no és un tancar els ulls davant els problemes, ni una despreocupació o una fugida de la realitat. El seu argument per convèncer els deixebles que s'asserenin és la perspectiva de viure per sempre en la casa del Pare, és la confiança de qui es mira les coses des de l'eternitat i l'amor de Déu.

Jesús reconforta els deixebles quan de fet ell es troba a les portes de la mort. Però sap que està en mans del Pare i que pot confiar-hi plenament. No es deixa aclaparar pel sofriment immi-

nent, perquè ja mira més enllà i sap entreveure els braços acollidors del Pare que l'esperen. Per això afronta la passió amb fortalesa, sense angoixa, i fins i tot és capaç de transmetre pau als seus deixebles.

Cap sofriment ni cap fracàs no haurien de treure'ns la pau del cor, perquè la serenitat no depèn dels esdeveniments, per més positius o per més negatius que siguin, sinó de la fortalesa interior i de la capacitat de veure-hi més enllà de les aparences, de tenir una perspectiva àmplia i esperançada sobre la pròpia vida i sobre la història humana. La pau no ve de tenir-ho tot controlat, sinó de confiar.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Isaac (2)

Un punt de trobada interreligiosa

En el text del sacrifici d'Isaac (*Gn 22*) també podem veure un punt de trobada amb altres religions. Cal recordar que la Bíblia no és l'únic llibre sagrat que recull la història d'aquest sacrifici. L'Alcorà també ho fa. La festa del xai, coneguda també com festa del sacrifici (Aid al Adha) o la festa gran (Aid el-Kebir) commemora el sacrifici realitzat per Abraham —Ibrahim.

Segons l'Alcorà (Sura 37), Ibrahim va tenir un somni segons el qual havia de sacrificar el seu fill. En aquest cas la víctima del sacrifici és Ismael —Jsmail—, el fill que havia tingut amb l'esclava Agar i que seria l'avantpassat dels pobles àrabs. Quan estava a punt de sacrificar el seu fill, Ibrahim rebé l'ordre de Déu de descanviar-lo per un xai.

Aquest fet té una gran importància per a l'islam: implica l'abolició dels sacrificis humans. A més, Ibrahim és confirmat

com *hanif*, perquè cercava sincerament la voluntat de Déu i es deixava travessar per Ell com la llera d'un riu deixa transitar l'aigua de manera que arriba a identificar-se amb Ell.

Potser no seria una mala idea celebrar amb més solemnitat la festa del sacrifici d'Isaac en la litúrgia cristiana. Recordem que el sacrifici d'Isaac és vist com una prefiguració de la crucifixió de Crist. L'infant que carrega la llenya de l'holocaust a les seves espatlles ens evoca el Jesús que carrega la creu camí del Calvari. Seria una manera de commemorar que el Déu de la Bíblia no demana sacrificis d'infants, un salt de gegant en el procés de configuració de les religions. I, a més, disposaríem d'un lloc de trobada amb els musulmans que ens permetria veure els punts que ens uneixen més que no pas els que ens separen. Seria un gest de reconciliació entre Isaac i el seu germà Ismael.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

El retorn de la màgia narrativa

La tirada de l'ésser humà de totes les latituds cap a la narració prové del fet que hom està plenament convençut que les narracions, millor que les aproximacions discursives o que les definicions de la realitat amb el concurs dels conceptes, expressen plàsticament i dramàticament la veritat, sovint tràgica i abrupta, de l'existència humana.

No hi ha dubte que la narració, a causa de la seva proximitat amb la saviesa, posseeix sempre una orientació pràctica que permet respondre aquelles qüestions que es plantegen els éssers humans i que, per diverses raons, no poden ser solucionades per mitjà de l'aplicació dels codis vigents i socialment sancionats.

La narració és una de les formes més impactants de comunicació i s'oposa frontalment a la simple informació. La informació, sovint amb una velocitat immensa, s'esgota a si mateixa en el mateix moment en què apareix com a nova, sensorial i sorprenent. La narració, en canvi, mai no s'esgota en el seu proferir-se en aquí i ara concrets, sinó que manté intactes les seves forces espirituals acumulades i és capaç de desplegar les seves potencialitats —positives o negatives— en contextos nous. Walter Benjamin apuntava que la informació solia ser la comunicació industrialitzada i comercialitzada, mentre que la narració, en si mateixa, podia ser considerada com «la forma artesanal de la comunicació».

La narració tant pot ser un mitjà eficaç per donar consol i ajuda a persones que es troben en situacions de la màxima precarietat i angoixa, com pot articular narratives amenaçadores i desestabilitzadores de la salut física i mental dels individus i els grups humans.

Tot plegat no hauria de sorprendre gaire: la màgia de la paraula narrada és tan antiga i eficaç com la mateixa humanitat.

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

Felicitem el nostre col·laborador, P. Lluís Duch, que ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi. El P. Lluís Duch, monjo del monestir de Montserrat, és antropòleg i expert en fenomenologia de la religió, i ha estat guardonat perquè «ha excel·lit singularment en l'estudi dels llenguatges dels universos simbòlics i mítics i la seva concreció en la vida quotidiana del nostre temps. Professor de teologia i d'antropologia, la seva obra es posa encara més en valor a mesura que n'augmenta la projecció internacional».

SANTORAL

22. ✚ Diumenge V de Pasqua. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826); santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. iv); sant Ató, bisbe.

23. Dilluns. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. Dimarts. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesial; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs., beat Joan Prado, prev. i mr.

25. Dimecres. St. Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; St. Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; Sta. Maria-Magdalena de Pazzi (Florència

1566-1607), vg. carmelitana; St. Urbà I, papa (222-230) i mr.; Sta. Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); Sta. Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dijous. Sant Felip Neri (Florència 1515-Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. Divendres. Sant Agustí de Canterbury (s. vi-vii), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada 1811-Barcelona 1871), prev. i fund.

28. Dissabte. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

EDUCAR

Los síndromes de Peter Pan y de Wendy

Debemos al novelista escocés sir James Matthew Barrie la creación del popular personaje de Peter Pan, en 1902. A través de Peter y de sus compañeros el autor consigue crear el mito de la infancia perenne, del niño que se niega a crecer, que no quiere convertirse en adulto. A Wendy, que le pregunta cuántos años tiene, Peter le replica incómodo: «— No lo sé, pero soy muy joven: no quiero ser mayor jamás. Quiero ser siempre un niño y divertirme.»

Un niño de nueve años, que se aferraba a toda costa a su infancia, me confesó muy serio en la consulta: «Doctor, es que a mí me ha pasado el tiempo muy rápido». ¿Están muy extendidos los síndromes de Peter Pan y de Wendy? Pues parece ser que sí, a la vista del ingente volumen de personas adultas que manifiestan conductas inmaduras, más propias de edades infantiles.

Al respecto, cuentan que, en cierta ocasión, un escritor y político francés preguntó a un viejo párroco qué había aprendido de la humanidad a lo largo de sus cincuenta años de confesionario, y el sacerdote le contestó al momento: «Que la gente es menos feliz de lo que creemos y, sobre todo, que no existe ni una sola persona que haya crecido del todo.»

Así pues, esta dificultad del ser humano para *crecer* del todo, constituye un problema que denominamos *síndrome de Peter Pan* para los varones y *síndrome de Wendy* para las mujeres. Los podemos definir como trastornos psico-emocionales caracterizados por una falta de voluntad de madurar, de alcanzar la plenitud de las potencialidades que hay en cada uno. Son chicos inseguros, sin autonomía, con miedo a asumir responsabilidades propias de su edad, que no ven nada claro eso de crecer.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JOAQUIM CERVERA

Crítica des de l'estimació

El sociòleg i teòleg Joaquim M. Cervera ha elaborat un estudi escrupolós sobre l'Església a Catalunya. Sota el títol *Església, mare i creu* (Edicions Saragossa), Cervera presenta una obra amb una primera part que és una reflexió sobre la situació actual, tenint en compte el context social cada vegada més pluralista, democràtic i laic; mentre que a la segona ofereix una sèrie de propostes concretes, «fetes amb la intenció d'avançar». L'autor convida a defugir el *no s'hi pot fer res* i fa una crida «a la resistència activa amb la convicció que tota crisi, gestionada amb amor, pot ser la porta per a una necessària i profunda transformació positiva».

A partir de la seva anàlisi exhaustiva, què destacaria de la situació actual de l'Església?

Crec que ens costa trobar un nou llenguatge que transmeti el tresor de l'Evangelí avui. No acabem d'estar prou al costat dels més necessitats, de donar-los veu, i que siguin els protagonistes dins les nostres comunitats. Ens lamentem de la manca de vocacions sacerdotals i potser no valorem prou la quantitat de vocacions de laics i laiques que treballen i tenen ganes de ser-hi més per la marxa de les comunitats. Hi ha una manca d'horitzó i de treball pas a pas per anar construint un nou model d'unitats pastorals en els nostres bisbats, on es reconegui tot tipus de comunitat cristiana: parròquies, moviments, escoles cristianes, santuaris, grups i comunitats...

Es pot dir que com més l'estimem més la podem criticar, per fer-la millor?

Exactament: com més l'estimem, menys en podem ser indiferents i ens fan patir tant les seves incapacitats com els símptomes de malaltia, de decadència, i les queixes que a vegades són poc fecundes si no van acompanyades de propostes serioses i possibles.

Quin missatge s'ha d'endur el lector del seu llibre?

Un missatge sobretot d'esperança, que val la pena tirar endavant experiències pastorals innovadores, provar-les i estendre-les. També que cal treballar per treure les pors i ajudar perquè la gent d'Església no percebi el canvi com a catàstrofe i enfonsament de la institució. I que és important que els nostres dirigents escoltin la veu del Poble de Déu, coneguin les experiències i col·laborin a millorar-les i a estendre-les amb projectes globals de conjunt, de comunió, que obrin futur per tal que l'Evangelí continuï viu.

Òscar Bardaji i Martin

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Escola de Pregària amb el cardenal. La Delegació de Pastoral de Joventut convoca els joves a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, dijous 26 maig (20 h).

Catedral de Barcelona. Dissabte 28 de maig (10.30 h) conferència a la Sala de la Mercè sobre «La catedral i les parròquies del Pi i de Sta. Maria del Mar». Activitat gratuïta que pot servir per esdevenir monitor i voluntari de la catedral. Informació: tel. 933 152 213 o voluntariscatedral@yahoo.es.

40 hores d'oració al Santíssim Sagrament. Mes de maig. Dies 23 i 24, Pquia. Santa Joaquina de Vedruna: capella del Santíssim, entrada pel c/ de la Gleva, 25); dia 25, Pquia. de Sant Ramon de Penyafort (Rbla. Catalunya, 115); dia 26, Pquia. Sant Joan d'Àvila (Rbla. Prim, 252) i Pquia. Sant Joan Maria Vianney (c/ Melcior de Palau, 56); dia 27, Missioneres Germanes de Betània (c/ Alta Gironella, 8); dies 27 a 29, Associació Cristifideles laics (c/ Consell de Cent, 474); dia 29, Pquia. de la Immaculada, de l'Hospitalet (c/ Estronci, 20).

Grups d'Oració i d'Amistat. Dissabte 28 de maig, diada mariana al Santuari de la Mare de Déu de Puig-l'Agulla, a Vilalleons (Vic). Sortida a 8.30 h d'av. República Argentina 1. Eucaristia al Santuari, visita a la Catedral de Vic, dinar al Seminari de la ciutat i vespres al Monestir de Sta. Teresa. Oberta a tothom. Info. i inscrip. tel. 932 181 005 i al local: Gran de Gràcia 237, pral. 2a (dl i dv, 10-12 h; dl i dc, 17-19 h).

Pastoral del Sord de Barcelona. Conferència per a pares «Educar per a la pau», amb la prof. M. Josep Cots, dimarts 24 maig (18 h). Col·loqui amb adolescents «Educar l'afectivitat», amb Núria Recto de Pro-Vida, dimarts 24 maig (18.45 h). Conferència per a avis i famílies «Cristians: persones de pau», amb la prof. M. Josep Cots, dissabte 28 maig (19.30 h). A la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68; entrada pel c/ Benet Mercadé 25 o pel jardí del c/ Sant Marc). Interpretades amb llengua de signes per als sords.

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia. Dijous 26 de maig (19.30 h) solemne eucaristia concelebrada i al final petit concert de la Capella de Música de l'Oratori, per honorar el nostre sant patró.

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

La natura, el llibre de Gaudí

La Sagrada Família és concebuda per Gaudí com un organisme viu, no com una peça arqueològica, i per això hi bat la creació de Déu i s'hi expressa sense parar. Gaudí expressa el seu art mitjançant els dos modes de revelació que la teologia catòlica proposa per explicar l'accés a Déu, el coneixement d'allò que ell ha volgut revelar tant en el cosmos com en la història.

Gaudí contempla les dues maneres que Déu té de revelar-se responant a una única voluntat originària i primera, que es manifesta en allò que surt de les seves mans (la natura, l'obra creada) i allò que surt de la seva boca (la Paraula, que Gaudí anomena *doctrina*).

Heus ací com ho formula l'arquitecte de la Sagrada Família: «El gran llibre, sempre obert i que cal esforçar-se a llegir, és el de la natura; els altres llibres són trets d'aquest i en ells hi ha les equivocacions i interpretacions dels homes. Hi ha dues revelacions: l'una, doctrinària de la Moral i de la Religió, i l'altra, guiadora pels fets, que és el gran llibre de la naturalesa.»

Cèsar Martinell ens transmet aquesta frase de Gaudí: «La paraula és el temps: sense ella l'arquitectura seria arqueologia, cosa morta, sense esperit.» Cal que hi hagi una síntesi entre l'espai, la natura, allò que mereix l'atenció primària de l'arquitectura, i el temps, la paraula, allò que dona vida i esperit a l'espai.

Ara bé, aquesta síntesi entre espai i temps, entre natura i història, entre art i religió, entre ciència i saviesa, es realitza per a Gaudí en l'acció litúrgica: «Els oficis divins, la litúrgia —diu— és l'acoblament d'aquestes dues coses: l'acció, resum de l'art plàstica de l'espai, i el temps (la veu, la música, el cant, les campanes).» Si a propòsit dels salms cantats en la celebració litúrgica es pot dir que hom prega Déu amb les seves mateixes paraules, a propòsit de l'art plàstic que Gaudí crea es pot dir que Déu hi és lloat amb les seves mateixes lleis. És la raó de l'entusiasme amb què Gaudí explicava les grans celebracions litúrgiques que tindrien lloc a la Sagrada Família.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

Concert a Marata. Diumenge 29 de maig (10 h), «Cançons i melodies occitanes (araneses)». Veu de Mireia Latorre, acompanyada per Peter Krivda amb la viola de gamba. Missa celebrada, cantada i predicada en occità per Mn. Jordi Passerat.

Església de Sant Gaietà-P. Teatins (c/ Consell de Cent, 293). Diumenge 29 maig (18 h), concert del cor de cambra Fòrum Vocal, dirigit per Xavier Sans, en commemoració del 150è aniversari del naixement de Santiago Rusiñol (1861-1931). Fragments de l'obra *Els fulls de la vida*, Mateu Fletxa el Vell i Francisco Guerrero, Landini Morley, Mendelssohn, Hindemith, Britten, Xavier Sans i Lluís Maria Millet.

CURSETS

Casal Sant Martí (Campelles-Ripollès). Taller d'art: «Els sentits oberts a la bellesa», dies 28 i 29 de maig. Inscripcions: tel. 972 727 288 i csm@spdd.org.

PELEGRINATGES

Seguint les petjades de Joan Pau II. Viatge a Polònia del 29 d'agost al 6 de setembre. Places limitades. Informació: Església de Sant Gaietà (c/ Consell de Cent, 293), tel. 600 250 929 i 617 572 889.

BREUS

Viacrucis a Mataró. El passat 17 d'abril al vespre, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, presidí el via-

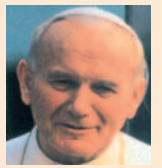
crucis que organitza, amb motiu de la Setmana Santa, una antiga confraria de la capital del Maresme anomenada «La Llàntia».

Visita pastoral a dos arxiprestats de la diòcesi. Durant aquestes setmanes de Pasqua es realitzen els actes de la Visita Pastoral a dos arxiprestats de la nostra diòcesi: el de la catedral i el de Badalona sud. Cada any es fa aquesta Visita Pastoral a dos arxiprestats. Aquesta pràctica pastoral permet un contacte molt directe del cardenal i els seus col·laboradors immediats amb les realitats pastorals per animar i millorar la vida cristiana. La foto correspon a la trobada amb les religioses de l'arxiprestat de la Catedral.

Acte acadèmic sobre la figura de Joan Pau II

El dimecres 1 de juny (19.30 h), a l'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya (c/ Diputació, 231), tindrà lloc un acte acadèmic dedicat a glossar la figura de Joan Pau II, amb motiu de la seva beatificació.

En aquest acte pronunciarà una conferència el cardenal Camillo Ruini, expresident de la Conferència Episcopal Italiana, que durant molts anys fou el cardenal vicari de Joan Pau II per a la diòcesi de Roma. El cardenal Ruini és una figura destacada del catolicisme italià.

Abans de la intervenció del cardenal Ruini, quatre professors glossaran breument les aportacions del pontífex polonès en els camps següents: de la teologia, el Dr. Armand Puig; de la filosofia, el Dr. Joan Martínez Porcell; de la litúrgia, el Dr. Jaume González Padrós; i de l'espiritualitat, el Dr. Pere Montagut.

El senyor cardenal arquebisbe invita tots els diocesans a aquest acte.

PALABRA Y VIDA

El legado de Benedicto XVI

Estas semanas de Pascua del año 2011 disponemos ya en castellano y catalán del segundo volumen del libro que Benedicto XVI ha escrito sobre Jesucristo. *Jesús de Nazaret* es su título. Este segundo volumen trata sobre los hechos centrales de la vida de Jesucristo, «desde la entrada en Jerusalén hasta la resurrección», como afirma en su inicio. El Santo Padre ha dicho que ya trabaja en un tercer volumen dedicado a la infancia de Jesús, que cerrará este tríptico sobre Jesús de Nazaret.

En la homilía que pronunció en la basílica de la Sagrada Familia, Benedicto XVI, explicando la simbología de la obra maestra de Gaudí nos recordó de nuevo —como hace también en el volumen de su tríptico— la centralidad de Jesús en la vida de la Iglesia y del mundo. Nos dijo que «el Señor Jesús es la piedra que soporta el peso del mundo, que mantiene la cohesión de la Iglesia y que recoge en unidad final todas las conquistas de la humanidad. En Él tenemos la Palabra y la presencia de Dios, y de Él recibe la Iglesia su vida, su doctrina y su misión. La Iglesia no tiene consistencia por sí misma, está llamada a ser signo e instrumento de Cristo». A través de los nueve capítulos de este segundo volumen de Benedicto XVI nos acercamos más y más a Jesús de Nazaret, una figura familiar que

se manifiesta muy cercana, tanto en su humanidad como en su divinidad. Benedicto XVI no ha querido escribir una *vida de Jesús*, sino presentar la figura y el mensaje de Jesús para facilitar el encuentro de los lectores con el *Jesús real*, el *Jesús de los Evangelios*, escuchado en comunión con sus discípulos de todos los tiempos, para alcanzar la certeza de la figura verdaderamente histórica de Jesús.

Benedicto XVI ha conseguido aplicar con gran profundidad los tres criterios de interpretación que se encuentran en la constitución *Dei Verbum* del Concilio Vaticano II: primero, tener en cuenta la unidad de la Sagrada Escritura; segundo, valorar el conjunto de la Tradición de la Iglesia; y, tercero, respetar la analogía de la fe. Así, el Santo Padre, partiendo de la figura central y única de Jesús, muestra la plenitud de sentido que mana de la Sagrada Escritura, «interpretada a la luz del mismo Espíritu por medio del cual fue escrita». Se ha puesto de relieve que Benedicto XVI ha afrontado de manera práctica y ejemplar el complemento teológico deseado por la reciente exhortación apostólica *Verbum Domini* para el desarrollo de la exégesis de la Sagrada Escritura.

El Santo Padre no ha querido dar a esta obra suya el carácter de magisterio oficial de la Iglesia. La pre-

senta como una obra personal que, por eso mismo, es una obra para el diálogo, y pide una actitud comprensiva hacia su trabajo, pues sin esta disposición abierta a la comprensión es siempre difícil hacer juicios justos.

El libro es una invitación al diálogo sobre aquella Persona que es esencial en el cristianismo. Diálogo, en primer lugar, en el seno de la Iglesia y con las otras confesiones cristianas, en especial con los estudiosos de la Biblia y en concreto del Nuevo Testamento, sobre las limitaciones y los resultados de los diversos métodos de interpretación de los textos bíblicos, cuestión que siempre ha merecido la atención de Joseph Ratzinger como teólogo y profesor. Diálogo también con los judíos, a quienes exculpa en el libro de responsabilidad como pueblo en la condena a muerte de Jesús. Y diálogo, asimismo, con las grandes tradiciones religiosas de la humanidad, en especial cuando explica el sentido de Dios, del hombre y del mundo que emana de la figura de Jesús. Por todo esto podemos afirmar que este libro de Benedicto XVI es la culminación de su vida de estudioso y profesor, y el verdadero legado que ofrece a la Iglesia y a la humanidad.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona